

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 11 (151) • 15 iunie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Cnămpie din lumina sărbătorii

Cum este un Sfânt

Pr. Ion Cărciuleanu

Este bine să știm

De ce să ne alegem un sfânt ocrotitor al casei?

În Biserica Ortodoxă, cinstirea sfinților nu are loc doar la nivel declarativ, ci ea se concretizează prin ținerea sărbătorilor, prin participarea la slujbele săvârșite în biserici în zilele în care ei sunt prăznuiți, prin închinarea la sfintele lor moaște etc. Pe lângă acestea, o altă formă prin care creștinii își exprimă cinstirea față de sfinți este așezarea lor ca ocrotitori sau patroni ai caselor. Sfântul ocrotitor al casei are rolul de a-i păzi pe toți cei care locuiesc în casă și pe toate cele din cuprinsul ei.

Dacă familia și-a ales deja sfântul ocrotitor cu prilejul cununiei religioase, spre exemplu, atunci este bine să se păstreze același sfânt în cazul construirii unei alte case. Icoana sfântului respectiv trebuie așezată la loc de mare cinste, iar în fața ei va arde în permanență o candelă.

De asemenea, în ziua pomenirii lui, membrii familiei participă la Sfânta Liturghie aducând cu ei prinoase, care vor fi binecuvântate îndată după slujbă și împărțite tuturor celor din biserică. Tot în acea zi, acasă, se poate face și o sfeșanie însoțită de o agapă, ca pentru o sărbătoare a familiei, putând fi invitați la masă preotul, rudele, vecinii și, mai cu seamă, cei sărmani și neajutorați.

Sfinții ocrotitori ai casei nu rămân niciodată datori, ci revarsă totdeauna darurile lor asupra celor care le cer să mijlocească pentru ajutorul și mântuirea lor.

Sfântul e omul care a renunțat la sine, călcând peste ceea ce este egoist, meschin, interes îngust, poftă pentru lucruri mărginite. În Sfânt nu există nimic trivial, nimic grosolan, nimic josnic, nimic nesincer; în el se actualizează la culme: delicatețea, sensibilitatea, puritatea, sfiala și nevinovăția. Sfântul zâmbește, dar nu râde sarcastic, e serios, dar nu înfricoșat, acordă preț persoanelor celor mai umile, socotindu-le pe toate mari taine, create de Dumnezeu și destinate veșniciei. Așa s-au dovedit Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Gură de Aur.

Din Sfânt iradiază un duh de jertfelnicie, de dăruire față de toți. El se face, din smerenie, aproape neobservat, apărând când e nevoie de o mângâiere, de o încurajare, de un ajutor. Așa proceda Sfântul Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei.

Din Sfânt iradiază o nemărginită liniște sau pace și o participare până la lacrimi la durerea și neajunsurile celorlalți. Sfântul e simpatia vibrantă în cel mai înalt grad, precum vedem la Sfântul Isaac Sirul, care avea o iubire suferitoare chiar pentru animale și la Sfântul Serafim de Sarov, care iubea mult pe tot omul, numindu-l „bucuria mea”.

„Slava pe care Domnul o dă Sfinților este atât de mare, că dacă oamenii ar putea vedea un Sfânt, așa cum el este în realitate, ar cădea la pământ cu frică și cutremur, căci omul nu poate îndura slava unei arătări cerești. Nu vă mirați de aceasta. Domnul iubește până într-atât lucrul mâinilor Lui, că El a dat omului revărsarea Duhului Său Sfânt și în Duhul Sfânt omul devine asemenea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt umple de harul Lui tot omul: suflet, minte și trup. Domnul a dat harul Lui Sfinților și ei L-au iubit și s-au alipit de El până la capăt, căci dulcețea iubirii de Dumnezeu nu mai îngăduie să iubești lumea și frumusețea”. Această splendidă descriere a Sfântului ne-o oferă Cuviosul Siluan Atonitul.[...]

Sfinții formează cununa de lumină și armata de biruință a Bisericii. Viața lor, trăită după Hristos și după Evanghelie, rămâne pentru totdeauna cea mai ideală școală a caracterelor.

Maica Domnului, „lumina lină” a lui Eminescu

Arhimandritul Mihail Daniliuc

[Din nou despre] Eminescu! Vă propun să zăbovim [din nou] mai cu luare aminte asupra operei genialului nostru confrate. De astă dată, haideți să vorbim despre o mare iubire pe care poetul a purtat-o în suflet toată viața și în care și-a pus ultimele nădejdi de izbăvire: Maica Domnului. Da, ea, Fecioara Maria a fost liniștea lui Eminescu în vreme de furtună, „lumina lină” – în clipele întunecate, nădejde – în vremuri de îndoială.

Pe Eminescu, un om profund religios, chiar dacă nu un practicant desăvârșit, l-a preocupat permanent condiția efemeră a ființei umane, năzuința omului spre Prototip. Însă, conștient de fragilitatea și de scăderile inerente ale fiecăruia dintre noi, a simțit că, având-o pe Maica Domnului aproape, va răzbi. Înțelegând neputința omului de a se ridica întru Lumină și Adevăr fără ajutor ceresc, Eminescu a cerut sprijin de Sus prin Născătoarea de Dumnezeu, pe care a purtat-o în suflet toată viața și căreia i s-a rugat în vremuri de încercare, așa cum reiese din arhicunoscuta-i Rugăciune adresată Împărăteșei Cerurilor: „Îngenunchem rugându-te,/ Înaltă-ne, ne mântuie/ Din valul ce ne băntuie/ Fii scut de întărire/ Și zid de mântuire...”

Eminescu nu s-a rugat doar o dată Maicii Preacurate. De aceea, vă propun să ne reamintim de o altă rugăciune închinată de nefericele stihuitor Preasfintei Fecioare, Maica noastră, a tuturor. Mă refer la poezia **Răsai asupra mea...**, scrisă în 1879, dar necuprinsă în singurul volum antum de „Poesii”, publicat în 1883, sub îngrijirea lui Titu Maiorescu.

Răsai asupra mea...

Răsari asupra mea, lumină lină,
Ca-n visul meu ceresc d-odinioară;
O, maică sfântă, pururea fecioară,
În noaptea gândurilor mele vină.

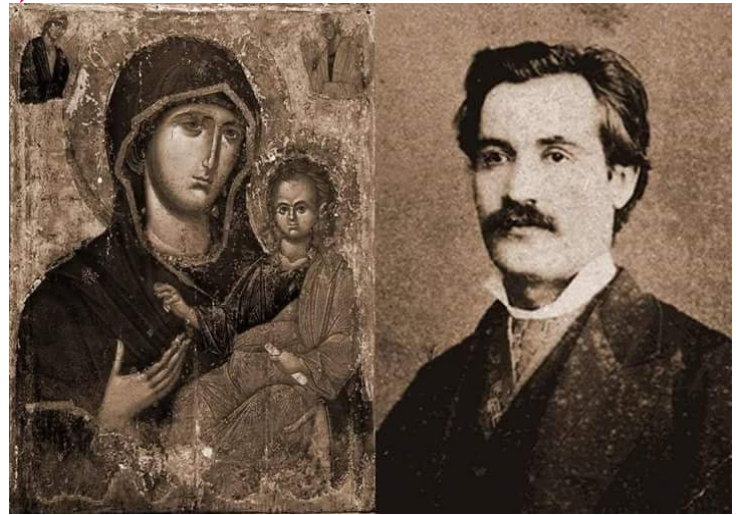
Speranța mea tu n-o lăsa să moară
Deși al meu e un noian de vină;
Privirea ta de milă caldă, plină,
Îndurătoare-asupra mea coboară.

Străin de toți, pierdut în suferința
Adâncă a nimicniciei mele,
Eu nu mai cred nimic și n-am tărie.

Dă-mi tinerețea mea, redă-mi credința
Și reapari din cerul tău de stele;
Ca să te-ador de-acum pe veci, Marie!

Citind tulburătoarea rugăciune, parcă ne încercăm un sentiment de fraternizare cu stihuitorul: ne regăsim în vibrantele-i versuri, fiindcă și noi am trăit astfel de simțăminte apăsătoare. De ce n-am recunoaște că, măcar o dată în viață, ni s-a întâmplat să sesizăm povara păcatelor făcute din pricina „adâncii noastre nimicnii”?

Așa cred că a simțit și Eminescu. În anul compunerii poeziei, 1879, poetul traversa o perioadă nu tocmai ferică. Evenimentele familiale, dar mai ales cele cotidiene, succedate ca într-o avalanșă, l-au făcut să-și reevalueze prioritățile în viață: în 1876 i-a murit mama; în 1878, tatăl s-a văzut nevoit să vândă moșia de la Ipotești; muncea din greu la ziarul „Timpul”, fiind deja luat în vizor pentru tăioasele sale editoriale ce deranjau din ce în ce mai mult clasa politică. Împlinise abia 29 de ani, dar deja se simțea obosit și neînțeles. Dragostea pentru Veroni-

ca devenise o veritabilă cavalcadă de sentimente, reproșuri, deziluzii și visări. În toată această incertitudine, Eminescu așterne în poezia amintită sentimentul trist al pierderii de sine, resimțit apăsător din pricina spiritului său expansiv, constrâns în fragila condiție de om care și-a risipit cel mai mare dar al său, credința, care altădată vibra în sufletu-i tânăr și plin de viață. De aceea poezia, scrisă în planul prezentului, evocă trecutul, în care Maica Domnului, „lumina lină” îi veghea existența „d-odinioară”.

Ca fiul risipitor din Evanghelie, poetul se uită în sine, văzându-și „adâncă nimicnicie”. Asemenea feciorului sărăcit din arhicunoscuta pericopă evanghelică, nu se lasă cuprins de deznădejde: fiul aleargă la Tatăl, iar el, la mila Înduratei Maici, chemând-o să-i lumineze „adâncă noapte” a existenței în care a căzut din pricina „noianului de vină”. Poetul încearcă să surprindă efectele vinovăției în viața noastră, recunoscând că prin păcat omul cade, scade și decade, devenind „străin de toți, pierdut în suferință”. Fără credință și speranță, îmbătrânit și risipit, poetul își analizează obiectiv starea: „nu mai cred nimic și n-am tărie”. Stihul mi se pare interesant, căci adverbul „mai”, împreună cu verbul „nu cred”, surprinde fenomenul de împrăștiere a credinței, deci șubrezirea legăturii cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, când nu există „noianul vinei”, în sufletul omului domnesc speranța și credința. Știa Eminescu ce spune Cuvântul Domnului: „iar păcatul, odată săvârșit, aduce moarte” (Iacov 1,15). Sufletul împovărat de păcat se slăbănoghește și îmbătrânește.

După ce-și recunoaște „adâncă nimicnicie”, poetul cere Maicii Sfinte să-i stăvilească dureroasa-i cădere, reaprinzându-i în suflet jindul de a se reabilita: „speranța mea tu n-o lăsa să moară”, căci fără nădejde nu există salvare, după cum glăsuiesc sfintele slove: „Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și el te va mântui”. Apoi, însuflețit de nădejde, Eminescu cere Proteguitoarei sale ca să-i dea tinerețea, pe cea duhovnicească, care este simbolul vieții veșnice. Și mai cere poetul credință. Oare de ce credință? Ne spune cuvântul Scripturii: „credința este mult mai de preț decât aurul cel pieritor” (I Petru 1, 7). Poetul cere ca prin credință să biruiască veacul cel trecător, căci „oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea, și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră” (I Ioan 5, 4). Convins de aceasta, poetul făgăduiește să o adore pe Sfânta Fecioară nu doar „acum”, în viața pământească, ci „pe veci”, în veșnicie. Întâlnim, așadar, în poezie, cele trei virtuți teologice: **credința, nădejdea și dragostea**, exprimate în construcții poetice alese: „...redă-mi credința”; „speranța mea tu n-o lăsa să moară”; „ca să te-ador de-acum pe veci, Marie”.

Ultimul vers al poeziei are valoare concludivă: Eminescu era conștient că Dumnezeu l-a creat pentru veșnicie, dar o veșnicie în care dragostea față de Maica Sfântă, a lui binefăcătoare, nu se va spulbera niciodată. Astfel, Eminescu se arată capabil de atâta dragoste, încât să umple cu ea o-ntrăgă veșnicie. (*Sursa: doxologia.ro*)